

Ob pritrilnem odgovoru, ali bi bil odgovor drugačen, če bi bilo pri določitvi količine za prenos zalog in količine presežnih zalog mogoče upoštevati tudi povečanje obsega proizvodnje, predelavo ali prodajo izvajalca, čas zorenja kmetijskih pridelkov, obdobje nastanka zalog ter druge dejavnike, neodvisne od izvajalca?

- 2.2) Ali je obračunavanje dajatev na presežne zaloge tudi v skladu s ciljem Uredbe Komisije (ES) št. 1972/2003, če se ugotovi obstoj presežnih zalog pri izvajalcu na dan 1. maja 2004, izvajalec pa dokaže, da mu trženje presežnih zalog po 1. maju 2004 ni prineslo resničnega dobička, ki bi se izrazil v razliki v cenah?

(¹) UL L 139, str. 55.

(²) UL L 256, str. 1.

(³) Uredba Komisije (ES) št. 1972/2003 z dne 10. novembra 2003 o prehodnih ukrepih, ki jih je treba sprejeti v zvezi s trgovino s kmetijskimi proizvodi zaradi pristopa Češke, Estonije, Cipra, Latvije, Litve, Madžarske, Malte, Poljske, Slovenije in Slovaške.

Tožba, vložena 8. aprila 2008 – Komisija Evropskih skupnosti proti Republiki Finski

(Zadeva C-144/08)

(2008/C 171/24)

Jezik postopka: *finščina*

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: I. Koskinen in D. Triantafyllou)

Tožena stranka: Republika Finska

Predlogi tožeče stranke:

- naj se ugotovi, da Republika Finska, s tem da je pri določitvi določenih davčnih oprostitev v zvezi z začasnim uvozom določenih prevoznih sredstev uporabila nepopolno opredelitev običajnega prebivališča, ni izpolnila svojih obveznosti iz člena 7(1) Direktive Sveta z dne 28. marca 1983 o davčnih oprostitev znotraj Skupnosti za določena prevozna sredstva, začasno uvožena iz ene države članice v drugo (83/182/EGS) (¹),
- naj Republiki Finski naloži stroške.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

V namene določitve možne davčne oprostitve člen 7(1) Direktive 83/182/EGS določa pravila za določanje običajnega prebivališča, v skladu s katerimi država članica določi, med katera pravila o začasnem uvozu spada vozilo in katera država članica je upravičena do obdavčitve zadevnega prevoznega sredstva. Člen 7(1) Direktive 83/182/EGS ureja nekatere izjeme od pravila, v skladu s katerimi običajno prebivališče pomeni kraj, kjer oseba živi vsaj 185 dni na leto. V skladu s členom 7(1), pododstavek 2, za običajno prebivališče osebe, katere poklicne vezi so na drugem kraju kot njene osebne vezi in ki zato živi na različnih krajih v dveh ali več državah članicah, predvsem šteje kraj njenih osebnih vezi, če se ta oseba tja redno vrača. Vendar pa je izrecno pojasnjeno, da to ni potrebno, če oseba živi v državi članici, da bi opravila nalogo z določenim trajanjem.

Finski pravni predpisi pa naj bi vendarle predvidevali tak pogoj rednega vračanja tudi za primer, če bi oseba živela na Finskem, da bi opravila nalogo z določenim trajanjem. S tem Finska ni pravilno prenesla člena 7(1) Direktive 83/182/EGS v svoje pravne predpise.

(¹) UL 1998, L 105, p. 59.

Pritožba, ki jo je 3. aprila 2008 vložila Efkon AG zoper sklep Sodišča prve stopnje (peti senat), razglašen 22. januarja 2008 v zadevi T-298/04, Efkon AG proti Evropskemu parlamentu in Svetu Evropske unije

(Zadeva C-146/08 P)

(2008/C 171/25)

Jezik postopka: *nemščina*

Stranke

Pritožnica: Efkon AG (zastopnik: M. Novak, odvetnik)

Druge stranke v postopku: Evropski parlament, Svet Evropske unije in Komisija Evropskih skupnosti

Predlogi pritožnice:

- kot nezakonitega naj se razveljavi izpodbijan sklep Sodišča prve stopnje z dne 22. januarja 2008 (T-298/04), Sodišču prve stopnje pa naj se naloži izvedba rednega postopka in sprejetje meritorne odločbe;

- izpodbijano določbo Direktive naj, kot je bilo predlagano v tožbi, kot pravno neveljavno razveljavi, toženim strankam pa naj naloži plačilo stroškov.
- dalje naj Sodišče ugotovi, da je bil zaradi predolgega trajanja postopka s sklepom z dne 22. januarja 2008, s katerim je bila zavržena tožba, ki je bila vložena 21. julija 2004, kršen člen 6 EMRK in da je tožeči stranki že iz tega razloga treba priznati pravno varstvo.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnica pritožbo zoper navedeni sklep Sodišča prve stopnje utemeljuje z nepravilno razlago člena 230(4) ES in s kršitvami postopka, storjenimi tekom postopka.

Sodišče prve stopnje naj bi tožbo kot nedopustno zavrglo z obrazložitvijo, da naj izpodbijani akt pritožnice ne bi neposredno in posamično zadeval v smislu člena 230(4) ES.

To pravno stališče temelji na napačni uporabi prava. Sodišče prve stopnje naj ne bi upoštevalo, da ima že sam poseg v pravice intelektualne lastnine za posledico, da akt osebo posamično in neposredno zadeva v smislu člena 230(4) ES. Bistvo patenta je v tem, da je določenemu pravnemu subjektu priznana izključna, časovno omejena pravica. Takšno pravico ima logično lahko le en določen pravni subjekt. Noben drug nima teh pravic, zaradi česar ima poseg v to pravico s pravnim aktom Skupnosti nujno za posledico, da osebo takšen akt posamično in neposredno zadeva.

Argument Sodišča prve stopnje, da naj bi poleg pritožnice obstajali še drugi ponudniki elektronskih cestninskih sistemov, ki naj bi jih zadevni akt zadeval na enak način kot pritožnico, pa to zato še ne pomeni, da jih zadeva neposredno in posamično, naj ne bi bil prepričljiv. Tega, da zadevni akt osebo neposredno in posamično zadeva v smislu člena 230(4) ES, ni mogoče izključiti na podlagi tega, da obstajajo še druge osebe, ki jih izpodbijani pravni akt zadeva, saj te nimajo patenta.

Po mnenju pritožnice naj bi bilo z zavrnitvijo njenega sporočila, iz katerega izhaja, da je razvila infrardeč standard ISO-CALM in da je za to dobila državno nagrado, kršena pravica do izjave v postopku. Na koncu se naj ne bi bilo mogoče strinjati s trajanjem postopka, kar naj bi že samo po sebi pomenilo hudo kršitev postopka.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Arbeitsgericht Hamburg (Nemčija) 10. aprila 2008 – Jürgen Römer proti Freie und Hansestadt Hamburg

(Zadeva C-147/08)

(2008/C 171/26)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Arbeitsgericht Hamburg.

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Jürgen Römer.

Tožena stranka: Freie und Hansestadt Hamburg.

Vprašanja za predhodno odločanje

- 1) Ali gre pri izplačevanju dodatnih pokojnin, ki je bilo urejeno s 1. Ruhegeldgesetz (prvi zakon o pokojnini, v nadaljevanju: 1. RGG) mesta Hamburg, nekdanjim uslužbencem oziroma zaposlenim mesta Hamburg ter njihovim preživelim svojcem v smislu člena 3(3) Direktive Sveta 2000/78/ES ⁽¹⁾ o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu za „plačil[a] [...] iz državnih programov, vključno s sistemom socialne varnosti ali socialnega zavarovanja“, zaradi česar se navedena direktiva (v nadaljevanju: Direktiva) ne uporabi na področju uporabe 1. RGG?
- 2) V primeru nikalnega odgovora na zgornje vprašanje:
 - 2.1. Ali so določbe iz 1. RGG, ki glede višine osnove za odmero pokojnine razlikujejo med prejemniki pokojnin, ki so sklenili zakonsko zvezo, in vsemi ostalimi prejemniki pokojnin, pri čemer privilegirajo prejemnike pokojnin, ki so sklenili zakonsko zvezo – in to tudi v primerjavi z osebami, ki so z osebo istega spola sklenile življenjsko partnersko skupnost na podlagi Lebenspartnerschaftsgesetz der Bundesrepublik Deutschland (zakon o registrirani življenjski partnerski skupnosti Zvezne republike Nemčije) (v nadaljevanju: partnerji) – v smislu dvaindvajsete uvodne izjave Direktive „nacionaln[i] predpi[s] glede zakonskega stanu in ugodnosti, ki temeljijo na njem“?
 - 2.2. V primeru pritrdilnega odgovora na zgornje vprašanje:

Ali se zaradi tega Direktiva ne uporabi glede navedenih določb 1. RGG, čeprav Direktiva sama ne vsebuje omejitve področja njene uporabe, ki bi ustrezala dvaindvajseti uvodni izjavi?
- 3) V primeru nikalnega odgovora na vprašanja 2.1 ali 2.2:

Ali člen 10(6) 1. RGG, v skladu s katerim se prejemnikom, ki ne živijo trajno ločeno od zakoncev, pokojnina izračuna po (za davčnega zavezanca ugodnejšem) fiktivnem davčnem razredu III/0, ostalim prejemnikom pokojnine pa po (za davčnega zavezanca manj ugodnem) fiktivnem davčnem razredu I, glede prejemnika pokojnine, ki živi v istospolni